

gældende Ministers og den paagældende Administrationsledelses Side anses for forsvarelig, skulde sige: Nej, det er den ikke, vi maa have mange flere Mennesker. Efter al den Velvillie, som jeg jo ved at det socialdemokratiske Parti nærer overfor de Konservative, naar det gælder om at lede Erhvervsvirksomheder, nærer jeg oprigtig talt ingen Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte ikke rigtig kan tro paa det, han foregav var Partiets Stilling. Vi mener i dette Forhold som i alle andre Erhvervsforhold, at der ikke skal stilles urimelige Krav til de Mænd, der arbejder i Virksomheden. Men de paagældende maa paa den anden Side ogsaa vide, at der bliver stillet visse Krav til dem, og her er det altsaa efter de Udtalelser, som er fremkommet fra Ministerens Side, vor Opfattelse, at der ikke stilles urimelige Krav til dem.

Om man paa en Rangermaskine, for at nævne det specielle Problem, som trækkes frem, skal have en eller to Mand — ja, man kan jo altid sige, at naar der er to, er der en Mulighed mindre for, at der sker en eller anden Ulykke, men der er saa mange Forhold i Livet, hvor man maa forlade sig paa een Mand. I de nyere Flyvemaskiner har man nu to, men indtil for ganske nylig havde man kun een, og det drejede sig dog ofte om længere Tid, og man var fuldkommen i den paagældendes Haand, men det har man ikke modsat sig. Jeg kan derfor ikke forstaa, hvorfor man ved almindelig Rangering, som jeg personlig har god Lejlighed til at se fra egen Virksomhed, naar Rigsdagen tillader mig at være i Nyborg, nødvendigvis skulde have to Mand. Paa den anden Side maa jeg erkende, at der kan være Pladser, hvor det er vanskeligt. Naar der skal rangeres med Sovovogne og det ædle Gods, der findes i dem i Form af sovende Mennesker, kan det være rimeligt at tage ganske særlige Hensyn, men det bliver der altsaa ogsaa taget.

Alt det taget i Betragtning, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, maa jeg sige, at vi altsaa, som sagt, ikke mindst under de vanskelige økonomiske Forhold, som ogsaa Staten lider under, maa forlange et rimeligt Arbejde for den Løn, der gives. Paa det Punkt har Partiet altsaa aldrig været principielle Modstandere af den, som jeg tror, forstandige forretningsmæssige Ledelse — bortset fra Takstnedsættelsen —, som Ministeren repræsenterer. Kunde blot samtlige Ministeriets nuværende Medlemmer glæde sig over at være kommet lige saa godt fra de Opgaver, de har paataget sig, som den

højtærede Minister for offentlige Arbejder, tror jeg, Ministeriet vilde have staaet ikke saa lidt bedre i det, end det nu gør.

Som sagt, det er ikke paa det Punkt, vi har sat ind, vi har sat ind til Hjælp for dem, som har taget Stillingen i Forventning om, at de gik ind i en Livsstilling. Overfor dem har Staten absolut et moralsk Ansvar.

Der bliver saa spurgt, om de Udtalelser, den højtærede Minister har fremsat, er fyldestgørende for os, saa at vi med disse Udtalelser som Baggrund føler os sikre. Jeg kan ikke se rettere end, at den højtærede Ministers Udtalelser paa dette for os saa afgørende Punkt er tilfredsstillende. Den højtærede Minister udtalte, at Ændringsforslagene Nr. 12, 21, 23, 26 og 39 var af en saadan Art, at de ikke vilde medføre Afskedigelse af fast Personale. Ud fra de Synspunkter, som var de grundlæggende i mit første Indlæg, maa jeg derefter anbefale mine Meningsfæller at stemme for de paagældende Ændringsforslag.

Med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 17 og 33 er Forholdet noget usikkert. Jeg forstod den højtærede Ministers Udtalelser saaledes, at han vilde have sin parlamentariske Basis i fuldstændig Orden i dette Forhold, og at han ved at tage Ændringsforslagene Nr. 17 og 33 tilbage vilde tilkendegive, at han ikke vilde gaa til Afskedigelse af fast ansat Personale. Den højtærede Minister vilde altsaa ved sine Udtalelser tilkendegive, at han ikke vilde benytte disse Ændringsforslag til Afskedigelse af fast Personale. Nu optager imidlertid det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte Ændringsforslagene — naturligvis ikke for at stemme for dem, men for at faa Lejlighed til at stemme imod dem. Det er, hvad jeg tror man maa have Lov til at kalde noget i Retning af en politisk Demonstration, dette være ingenlunde sagt som noget nedværdigende, enhver Mand sin Fornøjelse for sine Penge! Jeg synes imidlertid ikke, at der i denne for de paagældende Mennesker saa alvorlige Situation er nogen Grund til at foretage en Demonstration af denne Art. Efter Ministerens Udtalelser gaar jeg ud fra, at Landet ligger saaledes, at den højtærede Minister — han vilde være sikker paa i dette Forhold at have den parlamentariske Basis i Orden — vilde handle ud fra de Betragtninger og efter de Udtalelser, den højtærede Minister har fremsat. Men naar det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte absolut vil have, at vi skal stemme om dem, naa ja, saa lad os faa dem vedtaget, for det maa det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte være klar over, at det er hans Skyld, at de bliver